

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **J. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 2a, Liberec, **za účasti osob zúčastněných na řízení:** a) Mgr. PhDr. J. K., b) D. K., c) Š. M., d) Bc. M. M., e) Ing. R. S., v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18. 6. 2013, č. j. 59 Ca 82/2009 - 212,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyni **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2009, sp. zn. OÚPSŘ 161/2009-rozh., žalovaný zamítl mj. odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále též „stavební úřad“) ze dne 23. 4. 2009, sp. zn. SÚ/4620/08/HDR, č. j. SU/09/1392, jímž bylo osobám zúčastněným na řízení a) a b) vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby rodinného domu na pozemku p. č. 887/14 v katastrálním území Mašov u Turnova, obec Turnov, a to v rozsahu, v němž byla stavba provedena v rozporu s jejím ohlášením. Žalobkyně se poté žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu.

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci původně rozsudkem ze dne 2. 8. 2010, č. j. 59 Ca 82/2009 - 47, rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že nelze spolehlivě vyvrátit námitku žalobkyně, podle níž byla stavebníky informována o jiné stavbě, než která byla následně

stavebníky [nyní osobami zúčastněnými na řízení a) a b)] ohlášena. Podle krajského soudu zjištění vyplývající ze správního spisu nasvědčují tomu, že stavební úřad vydal dne 12. 11. 2007 souhlas s jinou stavbou, než ke které se vyjádřili a s níž souhlasili vlastníci sousedních pozemků. Z tohoto důvodu také zřejmě tyto osoby nepokládaly za nutné podat proti ohlašované stavbě dle § 104 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdejší znění (dále jen „stavební zákon“), námitky.

Takové vadě bylo ovšem podle tehdejšího závěru krajského soudu možné čelit opravnými prostředky, tedy především odvoláním. Souhlas stavebního úřadu s provedením ohlašované stavby byl ovšem doručen pouze zástupci stavebníků, a nikoli sousedům, tedy ani žalobkyni. Žalobkyně tento souhlas zřejmě obdržela až v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby, přičemž vůči správním orgánům učinila řadu podání, která jsou podle uvedeného rozsudku krajského soudu svým obsahem řádným opravným prostředkem, o němž však dosud nebylo odvolacím orgánem (tj. žalovaným) rozhodnuto. Z toho podle krajského soudu mělo vyplývat, že souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby dosud nenabyl právní moci. Tato skutečnost podle tehdejšího názoru krajského soudu bránila meritornímu rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 stavebního zákona.

Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 10. 2012, č. j. 5 As 61/2010 – 174, zmiňovaný rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přitom vyšel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76, publikovaného pod č. 2725/2013 Sb. NSS, podle něhož *„[s]ouhlasy vydávané dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí ke ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona“*. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že ve světle citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu nemohou důvody, pro něž krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, obstát. Jak judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby podle § 106 stavebního zákona není rozhodnutím podle § 67 správního řádu, ale jiným úkonem správního orgánu ve smyslu § 158 odst. 1 správního řádu, který není vydáván ve správním řízení a nelze tedy proti němu ani brojit odvoláním. Souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby se v souladu s § 106 odst. 2 a 3 stavebního zákona doručuje pouze stavebníkovi. Souhlas s provedením ohlášené stavby, ať už je stavebním úřadem vydán výslovně nebo konkludentně, mohou osoby, jež se jím cítí být dotčeny na svých právech, napadnout v příslušných lhůtách, jež nejsou vázány na doručení napadeného aktu (§ 84 odst. 1 s. ř. s.), žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. V rámci veřejné správy může být souhlas s ohlášením stavby přezkoumán, opět při respektování zákonných lhůt a zákonných podmínek, pouze postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu.

Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že krajskému soudu příslušelo v dané věci v mezích žalobních námitek zkoumat zákonnost žalobou napadených rozhodnutí ve věci dodatečného povolení, jakož i předcházejícího řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, nebyl však v dané věci oprávněn posuzovat zákonnost samotného souhlasu stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby rodinného domu ani zákonnost jemu předcházejícího postupu, neboť tento souhlas byl samostatně přezkoumatelný na základě případné žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, a pokud nebyl shledán nezákonným v takovém řízení či v rámci postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu, musí z něj správní soud vycházet obdobně jako z pravomocného stavebního povolení. Je tedy třeba mít za to, že před právní mocí rozhodnutí

pokračování

o dodatečném povolení byla předmětná stavba rodinného domu nepovolená právě v tom rozsahu, v jakém se odchylovala od uděleného souhlasu stavebního úřadu s jejím ohlášením a od projektové dokumentace ověřené při tomto postupu stavebním úřadem.

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci následně rozsudkem ze dne 18. 6. 2013, č. j. 59 Ca 82/2009 – 212, žalobě opět vyhověl, obě žalobou napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud ve svém novém rozhodnutí přisvědčil námitce žalobkyně, dle níž v rámci povolení rozdílů dodatečně povolované stavby rodinného domu oproti ohlášení stavby a následnému souhlasu stavebního úřadu ze dne 12. 11. 2007, sp. zn. SÚ/7919/07/HDR, č. j. SU/07/7973, s provedením ohlášené stavby (dále jen „souhlas ze dne 12. 11. 2007“), bylo správními orgány aprobováno posunutí západní stěny domu (tedy směrem k parcele žalobkyně p. č. 887/35) o 14 cm; odstup od hranice pozemku je tak místo 2,00 m, stanovených souhlasem ze dne 12. 11. 2007, jen 1,86 m. Krajský soud uvedl, že tento závěr platí v případě, pokud skutečně došlo k posunutí stavby o 14 cm západním směrem k parcele žalobkyně a nejedná se jen o omyl v měření. Krajský soud v tomto smyslu nesouhlasil se žalovaným, že sice došlo k posunutí domu západním směrem, avšak jen o 14 cm, což není možno označit za změnu rozpornou s veřejným zájmem.

Krajský soud konstatoval, že vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), upravuje vzájemné odstupy staveb, přičemž výslovně řeší odstupy mezi stavbami pro rodinnou rekreaci (§ 25 odst. 3) a mezi rodinnými domy (§ 25 odst. 2), nikoli však vzájemné odstupy mezi stavbou pro rodinnou rekreaci (zde chatou žalobkyně) a rodinným domem. Dle krajského soudu absence konkrétní zákonné úpravy ještě neznamená rezignaci na řešení této otázky. Obecně přitom krajský soud odkázal na potřebu proporcionality řešení takové situace tak, jak ji rozvedl Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 9. 10. 2012, č. j. 47 A 18/2012 – 98, publikovaným pod č. 2775/2013 Sb. NSS. Ten měl za to, že při posouzení odstupů mezi stavbou rodinného domu a stavbou pro rodinnou rekreaci je třeba přihlídnout k záměrům využití daného území vyjádřeným v územním plánu obce. Má-li být území primárně určeno k zástavbě rodinnými domy, je namístě analogicky použít méně přísného limitu stanoveného pro odstup mezi rodinnými domy.

V uvedené souvislosti Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci připomněl, že souhlas ze dne 12. 11. 2007 je platný a účinný, nebyl v řízení předvídaným příslušnými zákony zrušen, a proto nezbyvá, než jej respektovat a také v řízení o dodatečném povolení stavby z něho vycházet, a to včetně odstupů západní stěny stavby od hranice pozemku s pozemkem žalobkyně v délce 2 m. I tento odstup je dle krajského soudu sám o sobě malý, nikterak plně vyhovující analogickému řešení odstupů, avšak s ohledem na platnost souhlasu ze dne 12. 11. 2007 již nelze věc nikterak napravit ve smyslu zvětšení odstupů. Na druhé straně závěr správních orgánů, že zmenšení odstupů ještě o 14 cm na 1,86 m od hranice pozemků je, dle slov krajského soudu, „v podstatě banální“, nelze akceptovat. Skutečnost, že správní orgány obou stupňů aprobovaly zmenšení odstupů bez dalšího s odkazem na malý rozdíl mezi původně stanoveným odstupem a skutečným stavem, krajský soud vyhodnotil jako nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť správní orgány aplikovaly zákon v rozporu s jeho smyslem. Stavební úřad se tak měl věci opět zabývat i z pohledu smyslu dané normy a s použitím analogického výkladu, jak byl naznačen výše.

Krajský soud také uvedl, že pokud přichází do úvahy užití analogie i pro případy odstupů mezi stavbou pro rodinnou rekreaci a rodinným domem, pak nevidí ani důvod pro zákaz užití analogie, pokud jde o řízení o výjimce z požadavků podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. I touto otázkou, bude-li nastolena, se měl stavební úřad v dalším řízení zabývat i v tom směru, zda

celkové podmínky existující v daném území zakládají možnost povolení výjimky či nikoli, přičemž bude nutno vzít v úvahu již existující a nezměnitelné parametry souhlasu ze dne 12. 11. 2007.

Krajský soud dále dospěl k závěru, že žalovaný nereagoval na nepřezkoumatelnost části výroku odvoláním napadeného rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2009. Zatímco souhlas ze dne 12. 11. 2007 přesně ve výroku určoval, že rodinný dům bude umístěn na pozemku ve vzdálenosti 2 m od pozemku p. č. 887/35 a 6,8 m od pozemku p. č. 3283/1, tj. přesně výrokem stanovil i odstupové vzdálenosti, tato přesná specifikace zcela chybí ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2009; až v jeho odůvodnění se objevuje odstup od hranice pozemku p. č. 887/35 v hodnotě 1,86 m. Navíc považoval krajský soud zde uvedený odkaz na souhlas ze dne 12. 11. 2007 za do jisté míry matoucí. Podle tohoto odkazu měla být vzdálenost 2 m stanovená souhlasem ze dne 12. 11. 2007 měřena od plotu, ačkoli ve výroku daného souhlasu je užit pojem vyložitelný jako vzdálenost od hranice pozemku p. č. 887/35. Pokud je tedy dle krajského soudu výchozí bod měření rozdílný, pak je na místě i zkoumat, zda skutečně došlo k posunu stavby o již zmíněných 14 cm. Krajský soud přitom s odkazem na své dříve uvedené závěry shrnul, že žalovaný nereagoval na nedostatečné (a tedy i nepřezkoumatelné) určení odstupů stavby od hranic okolních pozemků ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2009, což mělo za následek vadu řízení podle § 78 odst. 1 s přihlédnutím k § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., která je druhým důvodem ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Určení odstupů od okolních pozemků je totiž jednou z podstatných náležitostí rozhodnutí, a proto nepostačuje jejich uvedení jen v odůvodnění rozhodnutí.

Žalovaný (stěžovatel) napadl i nový rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a navrhl, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel především uvedl, že z hlediska posunutí stavby o 14 cm západním směrem nepochybil, rozhodoval v souladu s platnými právními předpisy a své závěry obsáhle odůvodnil; dodatečně povolená změna v umístění rodinného domu se nedotýká a ani nemůže dotýkat práv žalobkyně v nepřípustném rozsahu a způsobem, který by musel vést ke zrušení rozhodnutí správních orgánů.

Stěžovatel poukázal na to, že rozdíl mezi povoleným odstupem od společné hranice pozemků a skutečným odstupem se týká, v důsledku „natočení“ stavby ve vztahu k hranici mezi dotčenými pozemky, pouze jihozápadního rohu domu a nelze tak říci, že by se celý dům „posunul“ k pozemku žalobkyně. Severozápadní roh domu tak je umístěn „řádně“, 2 m od hranice mezi pozemky žalobkyně a osob zúčastněných na řízení a) a b).

V reakci na úvahy krajského soudu stěžovatel uvedl, že základní pravidla pro stanovení odstupů mezi stavbami jsou uvedena v § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Tato vodítka jsou formulována obecně, bez uvedení konkrétních vzdáleností. Proto v rozporu s citovaným ustanovením není např. stavba dvojdomů nebo řadových rekreačních chat, i když mezi těmito stavbami není žádný volný prostor. Následující odstavce § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se pak vztahují na situace, kdy stavby mezi sebou vytváří volný prostor, přičemž v § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se hovoří o minimální vzdálenosti 2 m. Ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. v současnosti umožňuje umisťovat stavby s ohledem na charakter zástavby až na hranici pozemku, přičemž v době rozhodování správních orgánů tutéž otázku řešilo, dle stěžovatele obsahově shodné, ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

pokračování

V daném případě bylo o zastavení území rozhodnuto souhlasem ze dne 12. 11. 2007 a tento akt již není možné dále přezkoumat. Krajským soudem konstatovaná stísněnost poměrů v území byla založena právě tímto souhlasem a tuto stísněnost samu o sobě nemohlo způsobit zmíněné „pootočení“ rodinného domu o 14 cm. Právě toto pootočení je pak dle stěžovatele plně v intencích § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v tehdejšímu znění. K umístění stavby, či zde pro vydání dodatečného povolení stavby při pootočení stavby o zmíněných 14 cm, stačilo zjištění a potvrzení toho, zda jsou naplněny podmínky § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a řádné odůvodnění tohoto závěru; dle tohoto ustanovení není ostatně ani zapotřebí žádného povolení výjimky, jak naopak naznačoval krajský soud odkazem na § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Stěžovatel je též toho názoru, že v rozhodnutí napadeném žalobou své shora uvedené závěry podrobně vysvětlil a odůvodnil. Uvedl tak, že stanovenou dvoumetrovou vzdálenost od společné hranice pozemků v neprospěch žalobkyně nepřekračuje skutečné umístění místností v domě, kdy tloušťka obvodových zdí rodinného domu tvoří zhruba 37,5 cm a maximální odchylka v jihozápadní části domu je 14 cm. V chatce žalobkyně rovněž není žádné okno či jiný otvor ve směru rodinného domu. Stěžovatel ve svém rozhodnutí také zmínil, že nedošlo k takové změně v umístění rodinného domu, které by odůvodňovalo obavy ze snížení oslunění objektu žalobkyně. Stěžovatel ve svém rozhodnutí konstatoval rovněž to, že to byla žalobkyně, resp. její právní předchůdci, kteří umožnili umístění chatky ve vzdálenosti zhruba 75 cm od hranice pozemků. Stěžovatel je také toho názoru, že změna v umístění rodinného domu nemá negativní vliv na možnosti údržby dotčených objektů.

Stěžovatel nesouhlasí také s druhým důvodem pro zrušení svého rozhodnutí, podle něhož nedošlo ke specifikaci umístění rodinného domu ve výrokové části rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Tento náhled krajského soudu nemá být proporcionální ve vztahu k právním a skutkovým okolnostem případu. V tomto smyslu poukázal stěžovatel na rozdíl mezi řádným územním a stavebním řízením a řízením o dodatečném povolení stavby. Územním rozhodnutím a stavebním povolením se totiž rozhoduje o stavbě, která nesmí být do té doby zahájena. V takovém případě je namístě, aby bylo přesně určeno umístění příslušné stavby. Naproti tomu rodinný dům osob zúčastněných na řízení a) a b) byl v době řízení o dodatečném povolení stavby již umístěn, takže o jeho skutečné poloze nebylo pochyb (geometrický plán s jeho umístěním byl k dispozici); v současnosti je nejen stavbou dokončenou, ale i kolaudovanou a zanesenou v katastru nemovitostí, jenž má povahu veřejného seznamu. V důsledku toho nemohlo být objektivních pochybností o umístění daného domu, protože nebyly dány ani spravedlivé důvody pro zrušení rozhodnutí stěžovatele – právní i technická jistota o umístění domu je dána již faktem evidence v katastru nemovitostí. Ochrana práv žalobkyně tak nevyžaduje zrušení rozhodnutí stěžovatele a nedochází ani k narušení právní jistoty žalobkyně. Stěžovatel k tomu dodává, že v daném směru byla výtka krajského soudu bezpředmětná, neboť zmíněné pootočení stavby domu je ve vztahu k umístění založenému souhlasem ze dne 12. 11. 2007 nevýznamné, přičemž předmětem řízení o dodatečném povolení stavby bylo právě „nepovolené“ umístění této stavby a žádné jiné. Původní umístění tak nebylo a ani nemohlo být předmětem řízení o žádosti o dodatečné povolení změny stavby proto, že bylo stanoveno souhlasem ze dne 12. 11. 2007.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 30. 7. 2013 uvedla, že ani ona se s obsahem rozsudku krajského soudu plně neztotožňuje a od zdejšího soudu očekává, že ve svém rozhodnutí jasně vymezí další rámec řízení, aby nedocházelo k jeho dalšímu protahování. Krajský soud se tak dle žalobkyně nezabýval žalobní námitkou o informování vlastníka pozemku o záměru stavby rodinného domu, ačkoli se v daném případě jednalo, z materiálního hlediska, zejména o žalobu proti „sdělení oblášení“; krajský soud však ve svém rozsudku uvedl pouze to, že s tímto sdělením se nedá již nic dělat. Žalobkyně přitom opětovně

poukazovala na to, že byla o chystaném záměru výstavby rodinného domu mylně informována, neboť dům měl mít jinou velikost a umístění, než se poté projevilo v souhlasu ze dne 12. 11. 2007. K tomu žalobkyně poukázala i na materiály Policie ČR, které se dané věci týkaly, na své návrhy na obnovu řízení dle správního řádu a na další podklady. Žalobkyně též nesouhlasí se závěry krajského soudu ohledně požární bezpečnosti a ani s tím, že krajský soud v dané věci přistoupil na to, že předmětem řízení o odstranění stavby a následného řízení o jejím dodatečném povolení nebyla stavba rodinného domu jako celek. Žalobkyně také navrhla, aby Nejvyšší správní soud zakázal stěžovateli vycházet z nezákonného souhlasu ze dne 12. 11. 2007, ve věci sám rozhodl a tento souhlas zrušil. Žalobkyně rovněž zmínila své výhrady proti dalšímu jednání správních orgánů a poukázala na krácení svých práv, neboť nemůže svůj rekreační objekt využívat v souladu s jeho původním určením.

Žalobkyně své vyjádření doplnila také podáním ze dne 12. 8. 2013 (zpochybnila argumentaci stěžovatele ve vztahu k interpretaci § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., zmínila krácení práv svých i dalších osob v důsledku existence stavby předmětného rodinného domu a připomněla a doložila některá svá podání adresovaná správním orgánům a jejich odpovědi). V podání ze dne 28. 8. 2013 pak žalobkyně, dle svých slov, ve smyslu § 137 o. s. ř. uplatnila nárok na náhradu za ušlý výdělek ve výši 100 000 Kč, který jí údajně vznikl v důsledku účasti ve vleklých sporech, a přiložila některé další podklady s věcí související. Další doklady předložila žalobkyně jako přílohu podání ze dne 6. 9. 2013, dvou podání ze dne 10. 9. 2013, dvou podání ze dne 13. 9. 2013, podání ze dne 20. 9. 2013, ze dne 21. 11. 2013, ze dne 14. 2. 2014, ze dne 15. 2. 2014, ze dne 2. 6. 2014 a ze dne 6. 2. 2015; k věci se vyjádřila též podáním ze dne 16. 9. 2013 (ve všech podáních uvedených v této větě žalobkyně vyjadřuje zejména svůj nesouhlas s jednáním manželů K. a příslušných správních orgánů, avšak bezprostředně nereaguje na stížní námítky uplatněné stěžovatelem v posuzované kasační stížnosti). Konečně v podání ze dne 14. 7. 2015 žalobkyně opět poukázala na škody a újmy, které jí mají být předmětnou stavbou způsobovány a doložila k tomu fotodokumentaci z místa.

Podáním ze dne 2. 9. 2013 žalobkyně navrhla nařízení předběžného opatření; tento návrh Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 10. 9. 2013, č. j. 5 As 58/2013 – 101.

Ke kasační stížnosti se podáním ze dne 31. 7. 2013 vyjádřily také osoby zúčastněné na řízení c) a d). Poukázaly (mimo to, že jim stavba předmětného rodinného domu měla způsobit škodu na jejich majetku), obdobně jako žalobkyně, na to, že o chystané stavbě rodinného domu byly mylně informovány, avšak touto skutečností se již správní orgány nezabývaly a zabývaly se jen následnými otázkami řešenými v řízení o dodatečném povolení stavby. Správní orgány tak stále ignorují nezákonný postup při ohlašování stavby. Osoby zúčastněné na řízení c) a d) tak navrhují, aby zdejší soud celou věc přezkoumal, bylo objasněno nezákonné jednání nebo nezákonný postup správních orgánů, které vydaly souhlas ze dne 12. 11. 2007 na jinou stavbu, než jaká byla ohlášena; též navrhly, aby Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé tak, aby stěžovatel již nemohl případ protahovat.

Osoby zúčastněné na řízení a) a b) se k samotné kasační stížnosti nevyjádřily, avšak v podání ze dne 8. 10. 2013 poukázaly na, dle nich, nepřípustné jednání žalobkyně a její útoky na ně; rovněž doložily kopii své písemné komunikace se starostou města Turnova.

Osoba zúčastněná na řízení e) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jeho jménem jedná

pokračování

pověřená zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zdejší soud rovněž předesílá a zdůrazňuje, že v řízení o kasační stížnosti, jak již bylo naznačeno, posuzuje zákonnost rozsudku krajského soudu z důvodů uplatněných v kasační stížnosti a těmi je vázán; to neplatí jen v případech, bylo-li řízení před krajským soudem zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Uvedené vady, k nimž by bylo nutno přihlídnout z úřední povinnosti, Nejvyšší správní soud v předmětné věci neshledal; rámec přezkumu rozsudku krajského soudu byl tedy jednoznačně vymezen kasační stížností, kterou ovšem podal žalovaný, nikoliv žalobkyně či osoby zúčastněné na řízení (viz také dále).

Nejvyšší správní soud předně nepovažuje za důvodnou kasační námitku stěžovatele týkající se odstupů dotčených staveb (rodinného domu manželů K. a rekreačního objektu, resp. pozemku žalobkyně). Je přitom třeba vzít v potaz zejména to, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2009 bylo vydáno v řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 3 stavebního zákona, v tehdejší znění. Dle tohoto ustanovení platilo, že u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud se jednalo o stavbu uvedenou v § 129 odst. 2 stavebního zákona a stavebník nebo vlastník požádal o její dodatečné povolení a předložil podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přerušil řízení o odstranění stavby a vedl řízení o podané žádosti. Přitom dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, v tehdejší znění, stavbu uvedenou v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (tedy stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním) bylo „*lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem*“. Měla-li tedy být dodatečně povolena předmětná stavba postavená v rozporu se souhlasem s provedením ohlášené stavby dle § 106 stavebního zákona, museli stavebníci prokázat soulad s požadavky uvedenými v § 129 odst. 2 stavebního zákona, tedy i soulad s obecnými požadavky na výstavbu. Důkazní břemeno v tomto řízení leželo na stavebnících, jak ostatně vyplývá z ustálené judikatury správních soudů ať již k dřívějšímu (zákon č. 50/1976 Sb.) tak i stávajícímu stavebnímu zákonu (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2001, č. j. 29 Ca 62/2001 - 24, publikovaný pod č. 982/2002 Soudní judikatury ve věcech správních, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011 - 176, publikovaný pod č. 2418/2011 Sb. NSS).

Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006 - 75, publikovaném pod č. 1202/2007 Sb. NSS, ve vztahu k řízení o dodatečném povolení stavby podle v dané otázce obdobné právní úpravy dle dřívějšího stavebního zákona, „*[n]ení totiž možno připustit takový výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení. Má-li norma určité požadavky na řádné rozhodnutí v situaci, kdy žadatel postupoval podle zákona, tím spíše je musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné, kdy žadatel od počátku zákon*

nerespektoval (argumentum a minori ad maius)“. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby musí tedy splňovat stejné požadavky a nároky, jaké jsou zákonem kladeny na samotné stavební povolení, resp. na souhlas stavebního úřadu s ohlášením stavby dle § 106 stavebního zákona. Provádí-li stavebník stavbu v rozporu se stavebním povolením, resp. souhlasem a následně požádá stavební úřad o její dodatečné povolení, musí v průběhu řízení o dodatečném povolení prokázat splnění podmínek vymezených v § 129 odst. 2 (nyní v § 129 odst. 3) stavebního zákona, snažit se minimalizovat zásahy do práv a oprávněných zájmů dotčených osob a usilovat o dohodu ve sporných otázkách, vědom si svých předešlých pochybení. Podle Nejvyššího správního soudu nelze v obecné rovině připustit, aby vlastník sousední nemovitosti byl krácen na svých ústavně garantovaných právech (právo na ochranu soukromí, nerušený výkon vlastnického práva apod.) postupem stavebníka, který postaví stavbu v rozporu se stavebním povolením nebo souhlasem s ohlášením stavby.

Právě v uvedených souvislostech bylo třeba, aby správní orgány podrobně zvažovaly otázku odstupových vzdáleností rodinného domu manželů K. od pozemku žalobkyně, tedy se pečlivě zabývaly i splněním obecných požadavků na výstavbu, do nichž je nutno zařadit rovněž obecné požadavky na využívání území [viz § 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona] podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., včetně právě požadavků na vzájemné odstupy staveb dle § 25 této vyhlášky.

Dle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že „[j]e-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísňených územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností“. Dle § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že „[v]ytvářejí-li stavby pro rodinnou rekreaci mezi sebou volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 10 m“.

Správním orgánům lze v daném ohledu přiznat snahu se s věcí vypořádat a své rozhodnutí odůvodnit, s jimi zvoleným řešením se však ani Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Naopak Nejvyšší správní soud souhlasí s východiskem, která pro řešení posuzované situace zvolil krajský soud.

Zdejší soud především souhlasí s krajským soudem v tom, že § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. sice výslovně neřeší otázku odstupových vzdáleností mezi rodinnými domy a stavbami pro rodinnou rekreaci (srov. citovaný § 25 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), avšak bylo třeba zvolit analogické užití úpravy, která je řešené situaci nejbližší. Jak v obdobné věci uvedl Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 10. 2012, č. j. 47 A 18/2012 – 98, publikovaném pod č. 2775/2013 Sb. NSS, na který krajský soud ve svém rozsudku odkázal, „[s]tanoví-li právní předpis pravidlo pro příbuzné situace a nelze dovést, že bylo úmyslem zákonodárce obdobnou situaci z regulace zcela vypustit, je namísto analogické užití právní úpravy, která je řešené situaci nejbližší“. Krajský soud v Praze tak dospěl k právnímu závěru, že při posouzení nejmenšího přípustného odstupu mezi stavbou rodinného domu a stavbou pro rodinnou rekreaci ve smyslu § 25 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je třeba přihlédnout k záměrům využití daného území vyjádřeným v územním plánu obce; má-li být území primárně určeno k zástavbě rodinnými domy, je namísto analogicky aplikovat méně přísný limit stanovený pro odstup mezi rodinnými domy.

V názoru, že bylo třeba zohlednit při posouzení dané otázky obsah regulativů územního plánu obce, osídlení v daném okolí apod., se Nejvyšší správní soud s krajským soudem ztotožňuje. V tomto smyslu měl stěžovatel (resp. stavební úřad) ve svém rozhodnutí primárně zodpovědět otázku, zda na věc dopadá spíše ustanovení § 25 odst. 2, nebo § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. V souvislosti s tím se bylo možné dále zabývat otázkou, zda vzájemný odstup dotčených staveb, resp. rodinného domu manželů K. a hranice pozemku žalobkyně, v hodnotě

pokračování

1,86 m lze posoudit podle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v tehdejší znění, dle jehož věty první, za splnění dále v tomto ustanovení uvedených podmínek, platilo, že „[z] důvodu zachování stávajících hodnot zástavby a v souladu s nimi je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu“. Pokud se stěžovatel ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. dovolává až v kasační stížnosti, činí tak pozdě, neboť dodatečným zdůvodněním svého postupu v kasační stížnosti nelze zhojit nedostatky odůvodnění samotných správních rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 2 As 46/2009 – 101, či ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, oba dostupné na www.nssoud.cz); nadto sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že k jeho rozhodnutí ve věci postačovalo zjistit, zda jsou naplněny podmínky § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., „a řádně to odůvodnit“ – v rozporu s tvrzením stěžovatele v kasační stížnosti však jeho rozhodnutí (ani rozhodnutí stavebního úřadu vydané v prvním stupni) přezkoumatelnou reflexi § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. neobsahuje.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. mj. vyžadovalo, aby k umístění stavby rodinného domu či souvisejících staveb případně až na hranici pozemku došlo „z důvodu zachování stávajících hodnot zástavby a v souladu s nimi“ (k interpretaci tohoto ustanovení např. Hanák, M. Odstupy staveb. Právní rádce, č. 4, ročník 2009). Pokud stěžovatel odkazuje ve své kasační stížnosti také na nynější znění § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., účinné od 26. 8. 2009, i podle něho může k uvedenému umístění stavby dojít pouze „s ohledem na charakter zástavby“.

Co se pak týká stěžovatelem zmíněného § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., je možné s ním souhlasit, že toto obecné ustanovení představuje vždy nezbytná východiska pro uvážení správního orgánu ve vztahu k řešení otázky vzájemných odstupů staveb, to ovšem nic nemění na závaznosti limitů stanovených v § 25 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., která se týká situací, kdy jsou mezi rodinnými domy a stavbami pro rodinnou rekreaci „volné prostory“. Pokud pak stěžovatel zmiňuje, že nemohl předvídat pozdější směr uvažování správních soudů (zřejmě má na mysli závěry vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Praze v rozsudku ze dne 9. 10. 2012, č. j. 47 A 18/2012 – 98), nelze jeho námitku považovat za relevantní, neboť stěžovatel nemůže správnost jím zaujatých závěrů obhajovat tím, že časově předcházely judikatuře, která se k posuzovanému problému poprvé výslovně vyjádřila.

Konečně pak se shora uvedeným souvisí i to, že kdyby stěžovatel (potažmo stavební úřad) zjistil, že v posuzované věci nejsou splněny podmínky § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., bylo by třeba rozhodnout o výjimce dle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v tehdejší znění, dle něhož „[z]a podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona je možná výjimka z ustanovení (...) § 25 odst. 2, 3, 4, 5 a 7“ (nyní z ustanovení § 25 odst. 2 až 7) této vyhlášky.

Jak již bylo řečeno, rozhodnutí o dodatečném povolení stavby musí splňovat stejné požadavky a nároky, jaké jsou zákonem kladeny na samotné stavební povolení, resp. souhlas dle § 106 stavebního zákona. V jeho rámci bylo tedy třeba zvážit i to, zda jsou splněny obecné požadavky na výstavbu, resp. zda je třeba, aby z nich byla povolena řádná výjimka. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj již zmíněný rozsudek ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011 – 176: „Požadá-li v rámci řízení o dodatečném povolení stavby stavebník o udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu, je stavební úřad povinen zohlednit především charakter vedeného řízení (zde: provádění stavby v rozporu se stavebním povolením) a pokusit se o dohodu mezi účastníky řízení. Nebude-li taková dohoda uzavřena, stavební úřad, s respektem k vlastnickému právu a k právu na ochranu soukromí dotčených osob, zváží jejich požadavky na provedení stavebně technických úprav, zejména pokud budou požadavky konstruktivně vyjádřeny (např. stanovením podmínek pro udělení výjimky), včlení je jako podmínky do rozhodnutí o udělení výjimky, příp. přezkoumatelným způsobem odůvodní, proč takovému požadavku vlastníka sousední

nemovitosti nebylo možné vyhovět.“ (k možnostem soudního přezkumu rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu viz zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 – 66, publikovaný pod č. 2908/2013 Sb. NSS)

Na základě uvedeného tak v dané otázce Nejvyšší správní soud v souladu s názorem krajského soud uzavírá, že rozhodnutí stěžovatele ani stavebního úřadu adekvátním způsobem nereflektovala zejména příslušná ustanovení § 25 odst. 2, 3 a 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., resp. v této souvislosti nezohlednila případnou potřebu vydání rozhodnutí o výjimce dle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve spojení s § 169 stavebního zákona. Relevanci pak nelze přiznat ani argumentu stěžovatele, dle něhož skutečné umístění místností v domě nezasahuje do práv žalobkyně – rozhodná je totiž poloha a vzdálenost obvodových zdí, resp. dalších vnějších částí stavby (srov. § 25 odst. 8 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), a ne to, jak jsou tyto zdi široké a jak jsou v rodinném domě uspořádány místnosti. Obdobný závěr pak platí ve vztahu k tvrzení, že „pootočení“ domu oproti souhlasu ze dne 12. 11. 2007 bylo nevýznamné, nebo že samotná chata žalobkyně je umístěna příliš blízko u hranice mezi pozemky – předmětem daného správního řízení bylo totiž mj. umístění dodatečně povolovaného rodinného domu, nikoli uvedené chaty.

Za důvodnou Nejvyšší správní soud nepovažuje ani kasační námitku týkající se vymezení umístění dodatečně povolované stavby ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu.

Nejvyšší správní soud připomíná konstatování krajského soudu, dle něhož souhlas ze dne 12. 11. 2007 přesně ve výroku určoval, že rodinný dům bude umístěn na pozemku p. č. 887/14 ve vzdálenosti 2 m od pozemku p. č. 887/35 a 6,8 m od pozemku p. č. 3283/1, tj. přesně výrokem stanovil i odstupové vzdálenosti. Jak dále krajský soud uvedl, tato přesná specifikace ve výroku rozhodnutí stěžovatele (resp. stavebního úřadu) chyběla a až v odůvodnění tohoto rozhodnutí se objevuje údaj o odstupu rodinného domu od hranice pozemku p. č. 887/35 v hodnotě 1,86 m.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z obecného hlediska je třeba na výrok správního rozhodnutí nahlížet jako na nejdůležitější součást správního aktu; výrok tak v sobě nese, na rozdíl např. od poučení, autoritativní úpravu práv a povinností a představuje vlastní kvintesenci správního aktu (viz Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 608). Jak uvádí rovněž zdejší soud ve své judikatuře, „[p]ouze výrok správního rozhodnutí je řešením otázky, která byla předmětem správního řízení, a jedině výrok je pro účastníky řízení závazný“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2015, č. j. 9 Afs 72/2013 – 127, publikovaný pod č. 3213/2015 Sb. NSS); nedostatky výroku v tomto smyslu nelze zhojit v odůvodnění rozhodnutí.

V kontextu rozhodnutí o dodatečném povolení stavby to v daném případě znamená, že výrok rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2009 měl přezkoumatelně „vyčerpát“ celý předmět řízení, kterým byly ve vztahu k rodinnému domu manželů K. dle výroku I. tohoto rozhodnutí „části provedené v rozporu s ohlášením“, kdy za takovou část se považovala i „změna umístění rodinného domu“. Je tomu tak proto, že právě výrok rozhodnutí o dodatečném povolení stavby předurčuje další právní osud celé stavby a má zásadní význam pro případná navazující správní řízení. Výrok II. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2009 pak stanovil „podmínky pro dokončení stavby“, kdy otázky konkrétního umístění rodinného domu a jeho odstupů od hranic jednotlivých pozemků se případně mohl dotknout pouze bod 1., dle něhož „[s]tavba bude provedena a dokončena podle projektové dokumentace, kterou vypracoval autorizovaný inženýr pro pozemní stavby Ing. J. Č., případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu“.

pokračování

Jak ovšem Nejvyšší správní soud zjistil, umístění domu, resp. změny tohoto umístění nebyly dostatečně vymezeny ve zmíněné projektové dokumentaci (kdyby tomu tak bylo, bylo by případně možné uvažovat o splnění požadavků kladených na výrok předmětného rozhodnutí), nýbrž pouze v geometrickém plánu ze dne 30. 5. 2008, č. 930-34/2008, oprávněného zeměměřického inženýra Ing. J. H., potažmo ve vyjádření Ing. H. ze dne 25. 6. 2008, v němž se jmenovaný vyjadřuje k vzdálenosti „*objektu rozestavěného rodinného domu na st. p. č. 751 zaměřěného geometrickým plánem č. 930-34/2008 v katastrálním území Mašov u Turnova od vlastnické hranice p. p. č. 887/35*“. Zmíněné dokumenty jsou sice součástí správního spisu, ale svůj odraz ve výroku rozhodnutí správních orgánů nenacházejí a předmětný geometrický plán je zmíněn pouze v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2009. (Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že v souvislosti se zjištěním odstupové vzdálenosti kratší než 2 m vyzval sám stavební úřad stavebníky k podání žádosti o povolení výjimky dle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. z podmínek podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.; řízení o výjimce sice bylo stavebním úřadem následně usnesením ze dne 11. 8. 2008, sp. zn. SÚ/4207/08/HDR, č. j. SU/08/4615, zastaveno, neboť stavební úřad naznal, že § 25 vyhlášky neřeší již zmíněnou otázku vzájemných odstupů rodinných domů a staveb pro rodinnou rekreaci, nicméně to signalizuje, že i stavební úřad si nejednoznačnosti a problematičnosti celé situace byl alespoň částečně vědom.)

Je rovněž možné poznamenat, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2009 (podobně jako samo rozhodnutí stěžovatele) bylo vydáno za situace, kdy stavba rodinného domu ještě nebyla dokončena. Z tohoto hlediska bylo rovněž třeba výrokem příslušných správních rozhodnutí stanovit podmínky pro dokončení této stavby (a to i z hlediska odstupových vzdáleností), otázka jejího umístění však nenachází ve výrocích rozhodnutí stavebního úřadu žádný odraz. Z tohoto pohledu není důvodná námitka stěžovatele, dle kterého měla být stavba daného rodinného domu zanesena v katastru nemovitostí jakožto ve veřejném seznamu; takový údaj byl důležitý ze „statického“ hlediska stávající polohy stavby, nikoli z hlediska „dynamického“, tedy pokračujícího dokončení stavby.

Krajský soud ve svém rozsudku rovněž důvodně poukázal i na určité nejasnosti či matoucí formulace uvedené v odůvodnění rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, v němž stavební úřad na jedné straně hovoří o tom, že „*stavba rodinného domu je umístěna 2m od stávajícího oplocení na hranici mezi pozemkem parcel. č. 887/14 a 887/35*“ (důraz doplněn), na druhé straně uvádí, že podle geometrického plánu zpracovaného Ing. H. vzdálenost rodinného domu od hranice pozemku p. č. 887/35 je 1,86 m a stávající oplocení se tedy nenachází přesně na hranici pozemků. Nadto stěžovatel v kasační stížnosti zmiňuje, že odstupová vzdálenost 1,86 m od hranice pozemku žalobkyně se týká pouze jihozápadního rohu domu (v důsledku jeho „pootočení“) – tato skutečnost však nijak přesvědčivě nevyplývá ani ze zmíněných materiálů Ing. H. a Nejvyšší správní soud o ní nenašel dohledatelný údaj ve zbytku správních spisů, přičemž žalobou napadená rozhodnutí se o této skutečnosti vůbec nezmiňují. I to svědčí o potřebě skutečné umístění rodinného domu manželu K. srozumitelně a jasně vymezit, a to i z hlediska případného řízení o výjimce dle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb.; tolik ostatně také ke stěžovatelovu tvrzení, že o umístění předmětného rodinného domu „*objektivně již nejsou a nemohou být pochybnosti*“.

Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Co se týká námitek a návrhů obsažených ve vyjádřeních a podáních žalobkyně a osob zúčastněných na řízení c) a d), opakuje Nejvyšší správní soud, že v řízení o kasační stížnosti posuzuje zákonnost rozsudku krajského soudu v mezích a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti a těmi je vázán; rámec přezkumu rozsudku krajského soudu je tudíž jednoznačně

vymezen kasační stížností, kterou podal žalovaný, nikoliv žalobkyně či osoby zúčastněné na řízení.

V tomto smyslu zdejší soud připomíná rovněž své závěry vyslovené v této věci již ve svém předcházejícím výše citovaném rozsudku ze dne 12. 10. 2012, č. j. 5 As 61/2010 – 174, ani nyní se zdejší soud nemohl „v rámci řízení o nyní posuzované kasační stížnosti žalovaného zabývat námitkami žalobkyně uplatněnými v jejím vyjádření ke kasační stížnosti či dokonce v žalobě, tedy mj. otázkou, zda měla být předmětem řízení o žádosti o dodatečné povolení stavba rodinného domu jako taková či její části nebo prvky provedené v rozporu se souhlasem s ohlášením stavby“. Tím spíše se pak Nejvyšší správní soud nemohl zabývat otázkami spojenými s ohlášením stavby, včetně namítaného nesprávného informování dotčených osob. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná také své již zmíněné usnesení ze dne 10. 9. 2013, č. j. 5 As 58/2013 – 101, v němž uvedl: „Co se týká zmínek žalobkyně o souhlasu s provedením ohlášené stavby ze dne 12. 11. 2007, sp. zn. SÚ 7919/07/HDR, č. j. SU/07/7973, je třeba poznamenat, že tento souhlas není předmětem nynějšího řízení, jak vyplývá již z napadeného rozsudku krajského soudu ze dne 18. 6. 2013, č. j. 59 Ca 82/2009 – 212. Zde krajský soud v návaznosti na předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2012, č. j. 5 As 61/2010 – 174, vydaný v této věci, rovněž konstatoval, že proti souhlasu stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby bylo možné brojit pouze žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s., která ovšem v této věci nebyla podána, a tedy předmětem současného řízení je pouze otázka, v jakém rozsahu se skutečně provedená stavba odchýlila od stavby ohlášené a zda lze v tomto rozsahu stavbu dodatečně povolit, přičemž zákonnost samotného souhlasu s ohlášenou stavbou již není možné v tomto řízení zpochybňovat.“

Jakkoli je Nejvyššímu správnímu soudu z podkladů přiložených k podání žalobkyně ze dne 6. 2. 2015 známo, že žalobkyně mezitím podala žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu (stavebního úřadu), přičemž krajský soud usnesením ze dne 27. 1. 2015, č. j. 30 A 2/2014 – 48, toto řízení přerušil, a to i s ohledem na současné řízení probíhající před Nejvyšším správním soudem, Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší v nyní posuzované věci se k podmínkám řízení o uvedené žalobě či dokonce k případné otázce její důvodnosti jakkoli vyjadřovat. Jakýkoli jiný postup zdejšího soudu v současné věci by znamenal nepřijatelné překročení pravomoci a věcné příslušnosti Nejvyššího správního soudu dle soudního řádu správního, to se týká i návrhů žalobkyně, aby Nejvyšší správní soud podal podnět k zahájení přezkumného řízení ve věci souhlasu ze dne 12. 11. 2007, zabýval se již podanými podněty k zahájení přezkumného řízení nebo se vyjadřoval k různým přestupkovým řízením (viz podání žalobkyně ze dne 10. 9. 2013).

Uvedené závěry se týkají rovněž námitek žalobkyně a osob zúčastněných na řízení c) a d), které mají občanskoprávní povahu, zejména tedy těch, jimiž je namítán vznik různých škod na majetku v důsledku stavby rodinného domu manželů K. V rámci nynějšího řízení se Nejvyšší správní soud nemůže vyjadřovat ani k tvrzením uvedeným ve vyjádření osob zúčastněných na řízení a) a b).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, příslušelo by jí tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti. Z obsahu spisu však plyne, že jí žádné takové náklady nevznikly, resp. jejich vznik nijak nedoložila. K tomu je třeba dodat, že pokud žalobkyně uplatnila nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 100 000 Kč, zjevně jí tuto částku nelze přiznat. Sama totiž uvádí, že jí tyto náklady měly vzniknout v podobě ušlého výdělku mj. „při administrativních úkonech a jednáních na správních úřadech“; u těchto údajných nákladů je zřejmé, že se netýkají řízení o předmětné kasační stížnosti a zdejšímu soudu o nich nepřísluší rozhodovat. Pokud se žalobkyně domáhá náhrady ušlého výdělku za dobu soudních

pokračování

řízení, přísluší v daném případě Nejvyššímu správnímu soudu opět rozhodovat pouze o nákladech spojených s řízením o nyní posuzované kasační stížnosti. Jak již však bylo řečeno, vznik takových nákladů žalobkyně nijak nedoložila. Ani soudní poplatek ve výši 1000 Kč, který žalobkyně uhradila v souvislosti se svým neúspěšným návrhem na vydání předběžného opatření, nelze považovat za důvodně vynaložený náklad v řízení o kasační stížnosti žalovaného. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jim vznikly náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. srpna 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu